

Arrest

nr. 297 849 van 28 november 2023
in de zaak X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. YARAMIS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 november 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 november 2023 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. Kiwakana, die loco advocaat M. Yaramis verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. De Wilde die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Hij is in het bezit van zijn internationaal paspoort dat is voorzien van een Pools visum type D

geldig van 7 november 2022 tot 18 september 2023. Uit dit paspoort blijkt nog dat verzoeker op 2 december 2022 via Polen het Schengengrondgebied betrad.

1.2. Op 20 juni 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.3. De Belgische autoriteiten richten op 23 juni 2023 een verzoek tot overname aan de Poolse autoriteiten. De Poolse autoriteiten stemmen op 27 juni 2023 in met dit verzoek, op grond van artikel 12, lid 2 van de Dublin III-verordening.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 15 september 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker stelde tegen dit zogenaamde overdrachtsbesluit aan Polen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is hangende.

1.6. Op 21 november 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden akte, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : [B.]

voornaam : [M.]

geboortedatum : [xx.xx.1980]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Turkije

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Polen, op basis van het Dublinakkoord van 27.06.2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 19.09.2023, met een termijn van 10 dagen.

Op 02.10.2023 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Polen wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RVV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 15.09.2023. Betrokkene werd op 20.11.2023 door een inspecteur van de PZ Leuven gehoord en bracht geen nieuwe elementen aan.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Polen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde op 20.11.2023 dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert terug te keren naar Polen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 15.09.2023. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 20.11.2023 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

1° De betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan.

Betrokkene verklaarde sinds 01.04.2023 in België te verblijven. Hij diende pas op 17.05.2023 een verzoek om internationale bescherming in en overschreed bijgevolg de wettelijk bepaalde termijn van 8 werkdagen.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 15.09.2023 die hem betekend werd op 19.09.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd."

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Niettegenstaande de vermelding in fine van het verzoekschrift dat voorlopige maatregelen worden gevraagd, bevestigt verzoeker op de zitting hij met zijn verzoekschrift enkel vraagt om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te bevelen van de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In zijn verzoekschrift is er zo ook enkel sprake van dat verzoeker wenst te bekomen dat de Raad zou overgaan tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing. Er is geen sprake van dat hij conform artikel 39/85, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de versnelde behandeling vraagt van een eerder ingediende vordering tot schorsing.

2.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet verder worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Polen en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoekster en haar familie een leven in België ontzegd wordt en ze reeds het bevel ontving om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst ondanks verzoekster van mening is dat ze in haar land van herkomst RvV X - Pagina 5 niet kan terugkeren op grond van artikel 3 van het EVRM en geen kans krijgt om normaal gezinsleven te voeren in de zin van artikel 8 van het EVRM.. Het gaat in casu over een situatie van “uiterst dringende noodzakelijkheid”.

[...]

Verzoeker kwam naar België om politiek asiel (internationale bescherming) aan te vragen. Vroeger verbleef zij enkele dagen in Polen ;

Verzoeker kwam in België omwille van Problemen in Turkije omdat hij is kurdische ;

Verzoeker heeft ervoor gekozen om asiel aan te vragen in België omdat hij bij zijn broer zou gaan wonen die legaal op het grondgebied verblijft;

Hij komt uit een stad in het Turkse [E.], waar een aardbeving heeft plaatsgevonden;

[...]

De verzoeker stelt een schending van artikel 3 CEDH.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe de voormelde verdragsbepaling kan worden geschonden ingevolge het feit dat de reis van een tweetal weken naar Parijs niet zou doorgaan. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij dat het loutere feit dat ze dient terug te keren naar haar land van herkomst, zonder haar reisbestemming te bereiken, een risico vormt op de schending van artikel 3 van het EVRM. (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218) ;

Het Europese Hof van mensenrechten merkt aan dat de uitzetting een probeem kan veroorzaken volgens het artikel van het Europese Hof van mensenrechten. De staat is dus aansprakelijk.

De verzoeker is van zijn vrijheid beroofd met oog op uitzetting en dit zonder redenen ;

Zijn doel was om asiel aan te vragen in België, aangezien zijn broer zich op het grondgebied bevindt en er legaal verblijft ;

Hij wilde asiel aanvragen en omdat hij onder het Dublin-regime viel, is tegen de weigering beroep aangetekend en wordt dit verwerkt ;

Hij werd op 20.11.2023 door een inspecteur gehoord ; hij werd in een gesloten centrum geplaatst ;

De tegenpartij beweert dat er zijn geen schending van artikel 3EVRM ;

De verzoeker merkt een ernstige middel aan voor het rechtvaardigen van de vernietiging van de beslissing ;

De tegenpartij is hem verplichting niet nagekomen om de situatie van de verzoeker nauwkeurig te onderzoeken ; Dat er moet worden uitgegaan dat de tegenpartij geen degelijk onderzoek van de zaak heeft uitgevoerd ;

Dat de motivering van de bestreden beslissing niet kan beschouwd worden als voldoende of naar behoren, de tegenpartij heeft bijgevolg haar motivatieverplichtingen niet nagekomen zoals omgeschreven in de wettelijke bepalingen waarnaar met middelen wordt verwezen ;

Dat bijgevolg, de bestreden beschikking fouten bevat en genomen werd met schending van de genoemde artikelen ;

Dat de tegenpartij haar plicht van behoorlijk bestuur en zorgvuldigheid heeft geschonden ;

De terugkomst van verzoeker naar Polen of naar het land van herkomst is strijdig met artikel 3 van het EVRM ;

De in de beslissing genoemde weigering van verblijf in de procedure van internationale bescherming werd door verzoeker aangevochten. Deze procedure loopt momenteel bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder dat in deze zaak een beslissing werd genomen ;

Dat de tegenpartij had moeten overgaan naar een degelijke en complete onderzoek van de situatie van de verzoeker ;

Dat dit niet werd uitgevoerd in deze zaak ;

[...]

De verzoeker wordt voor het momenteel aangehouden in het Merkplas ;

Verzoekende partij voert aan dat zij door deze beslissing zou hem ervan weerhouden asiel aan te vragen in België ;

Daarnaast maakt zij gewag van een psychologische schok en voert zij beknopt de schending van artikel 3 van het EVRM aan ;

De tegenpartij beweert dat er zijn geen schending van artikel 3 EVRM ;

Het is onrechtvaardig dat de heer [B.] hier de asielaanvraag niet kan indienen terwijl de procedure loopt tegen de weigering van 15 september jongstleden ;

Dat de verzoeker nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bij Polen en vraagt om in België te blijven, het enige grondgebied waar hij in mei 2023 om internationale bescherming heeft verzocht!

Hij woont met zijn broer in België ; hij werkte en hij volgde de taal cursussen ;

De verzoeker verzuimt echter zorgvuldig de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer naar POLEN te onderzoeken, rekening houdend met de huidige algemene situatie in dit land, om zo correct mogelijk te beoordelen of er een ernstige vrees bestaat dat de procedure van asiel- en opvangfaciliteiten in POLEN systeemfouten bevat die resulteren in een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en of de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling die verboden is op grond van artikel 3 van het EVRM. Het EHRM heeft al herhaaldelijk geoordeeld dat uitzetting door een lidstaat een probleem met artikel 3 EVRM kan opleveren en vervolgens een verdragsluitende staat aansprakelijk kan stellen als er ernstige gronden bestaan om toe te geven dat in het land van bestemming de verzoekende partij partij een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Onder deze omstandigheden impliceert artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dit land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de genoemde arresten; EHRM 26 april 2005, Müslim /Turkije, § 66). Het EHRM heeft al geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandeling na te gaan, de voorzienbare gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moet worden onderzocht, rekening houdend met de huidige algemene situatie in dat land. De omstandigheden die specifiek zijn voor het geval van de verzoekende partij ;

Uit de jurisprudentie van het EVRM volgt dat bij uitzondering, in gevallen waarin een verzoekende partij beweert deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan mishandeling, de bescherming van artikel 3 EVRM ingrijpt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er serieuze gronden zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie toe te geven en om toe te geven dat deze tot de doelgroep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden verlangt het EVRM niet van de verzoekende partij dat zij het bestaan aantoont van andere specifieke elementen die hen persoonlijk onderscheiden, als dit de door artikel 3 EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Met betrekking tot het onderzoek van de omstandigheden die specifiek zijn voor het geval van de verzoeker oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft wanneer het voldoende concreet en aantoonbaar is (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel met betrekking tot de algemene situatie in een land als met betrekking tot de omstandigheden die specifiek zijn voor het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij de materiële mogelijkheid hebben om deze omstandigheden tijdig te doen gelden (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Het meest recente AIDA-rapport geeft met betrekking tot de toegang tot de asielprocedure in POLEN aan (zie: [https://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida pl 2019 update .pdf](https://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_pl_2019_update.pdf)): Access to the territory and to the asylum procedure at the border in Terespoi remains one of the main challenges in 2019. (...) Moreover, 4,378 persons were refused entry at the border crossing point in Terespoi and only 81 persons were able to lodge an appeal against the refusal of entry." Voor ruim 4.378 mensen die in POLEN een verzoek om internationale bescherming wilden indienen, werd door POLEN

de toegang tot het grondgebied ontzegd. Door deze manier van handelen is POLEN al veroordeeld door het Hof van Justitie (zie hieronder). Daarnaast worden tijdens asielgesprekken van mensen die internationale bescherming zoeken verschillende problemen genoemd: "This includes the fact that applicants have been held responsible for inconsistencies in their statements although these resulted from improper interpretation. Moreover, NGOs stress that there is a persisting issue with the way interviews are being recorded, as the report is prepared in Pols hand is not a verbatim transcript. As a result, applicants become familiar with the content of the report only after the interview has been conducted and any clarifications made during the appeal or in a subsequent proceeding are generally not taken into account." Ook blijkt dat de toegang tot rechtsbijstand voor degenen die internationale bescherming zoeken tijdens de asielprocedure uiterst beperkt is: "Access to legal assistance has been severely restricted since 2016 because of a lack of funding for NGOs and the suspension of the Asylum, Migration and Integration Fund (AMIF)." Bovendien vormen de hygiënische aspecten ook een probleem: "Overall, access to health care is problematic, as the quality of medical assistance provided by the service provider Petra Medica, contracted by the OFF since 2016, remains unsatisfactory. In particular, some asylum seekers are refused access to more costly treatments or must wait several months to access such treatments, often after NGOs specifically intervened to that end." Bovendien worden degenen die internationale bescherming genieten, in POLEN, geconfronteerd met grote obstakels bij het verkrijgen van huisvesting, wat veel dakloosheid en armoede veroorzaakt: "Beneficiaries of international protection in Poland face serious obstacles in securing accommodation, thus resulting in homelessness and destitution. This is due to the general lack of social housing in Poland, which also affects nationals.

Moreover, general conditions to access housing under the law are difficult to fulfill for beneficiaries of protection, which is exacerbated by high prices and discrimination." Ten slotte wordt gesteld dat degenen die internationale bescherming genieten in POLEN alleen onder zeer ongunstige voorwaarden aanspraak kunnen maken op een verblijfsvergunning: "Long-term residence permits: A report published by the Institute of Public Affairs in 2019 emphasized that Poland represents the country with the least favorable conditions, applying high fees and costs which constitute burdensome obstacles for beneficiaries of international protection given the very low level of social assistance benefits."

In het licht van al het bovenstaande kan de beklaagde zich niet tevreden stellen met de beweringen "dat Polen een lidstaat van de Europese Unie is die onderworpen is aan dezelfde Europese en internationale normen op het gebied van de mensenrechten als België". Dit alles wijst erop dat de grondrechten van degenen die internationale bescherming zoeken in POLEN onder sterke druk staan. Onlangs werd POLEN opnieuw door het Hof van Justitie veroordeeld vanwege de oneerlijke weigering van verzoekers om internationale bescherming; Momenteel bestudeert de Europese Commissie mogelijke vervolgstappen; Ook in het algemeen staan de Poolse democratie en de rechtsstaat onder druk, waarbij de Europese Commissie en het Europees Parlement stellen dat de hervormingen die de afgelopen jaren in POLEN zijn doorgevoerd in strijd zijn met de waarden van de Europese vrijheid en democratie. De hervormingen leidden tot een beperking van de bevoegdheden van het Constitutionele Hof, een controversiële mediawet en een grotere invloed van de politiek op de rechterlijke macht. De Europese Commissie heeft vier inbreukprocedures tegen POLEN ingeleid, waarvan de meest recente op 29 april 2020 is gestart naar aanleiding van een Poolse wet die zich richt op rechters die kritiek hebben op de hervormingen van het rechtssysteem door de regering (zie Figuur 4).

Het voorzorgsbeginsel houdt in dat we de administratie de verplichting opleggen om haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te baseren op een correcte waarneming van de feiten (Cons. van State 2 februari 2007, nr. 167.411; Cons. van State 14 februari 2006). , nr. 154.954).

Het CJCE voegt hier echter aan toe dat "het echter niet kan worden uitgesloten dat dit systeem in de praktijk op grote operationele moeilijkheden in een bepaalde lidstaat stuit, zodat er een ernstig risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming in het geval van overdracht naar die lidstaat, behandeld op een wijze die onverenigbaar is met hun grondrechten" (vgl. Jawo, op.cit., § 83), dat het "reeds heeft geoordeeld dat het op grond van artikel 4 van het Handvest de verantwoordelijkheid van de lidstaten, inclusief de nationale rechtbanken, om een asielzoeker niet over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat, in de zin van de Dublin II-verordening, de voorloper van de Dublin III-verordening, wanneer 'zij niet kunnen negeren dat de systemische tekortkomingen van het asielstelsel procedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat vormen ernstige en bewezen redenen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van deze bepaling" (vgl. Jawo, op. cit., § 85), dat aldus "de overdracht van een verzoeker naar deze lidstaat is uitgesloten in elke situatie waarin er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker een dergelijk risico zal lopen tijdens zijn overdracht of als gevolg daarvan ervan" (vgl. Jawo, op. cit., § 87), en dat bijgevolg "wanneer de rechtbank bij wie beroep is ingesteld tegen een overdrachtsbesluit over elementen beschikt die door de betrokkene zijn overgelegd om het bestaan van een dergelijk overdrachtsbesluit vast te stellen een risico inhoudt, is deze rechtbank verplicht om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren

geactualiseerde elementen en met betrekking tot het niveau van bescherming van de grondrechten dat wordt gegarandeerd door het recht van de Unie, de realiteit te beoordelen van tekortkomingen die systemisch of gegeneraliseerd of bepaalde groepen mensen treft" (vgl. Jawo, op.cit., § 90).

De minder gunstige behandelingsomstandigheden in Polen dan in België vormen volgens het EHRM een schending van artikel 3 EVRM;

Dat de aanvrager in geval van overdracht naar Polen onderworpen zal zijn aan:

- gevangenhouding ;
- Terugduwen
- procedurefouten
- geen of moeilijke toegang tot de arbeidsmarkt
- geen of moeilijke toegang tot gezondheidszorg
- geen of moeilijke toegang tot een woning
- om dakloos te worden
- u bevindt zich in een ongeschikte woning
- gebrek aan adequate huisvesting.
- integratieproblemen en een klimaat van vreemdelingenhaat

Dat verzoeker de impact van de oorlog tussen Oekraïne en Rusland op het asielbeleid in Polen onderstreept. De gevolgen dragen bij aan de bestaande structurele problemen in Polen. Dat de massale toestroom van vluchtelingen de druk op de sociaal-economische situatie in Polen vergroot en dat er daarom zeer strenge maatregelen worden genomen door de bevoegde autoriteiten. »;

Dat verzoeker derhalve als asielzoeker behoort tot een groep die op grond van de Dublinverordening behoort tot een kwetsbare groep die in Polen een onmenselijke en vernederende behandeling zal ondergaan in de zin van artikel 3 EVRM.

Dat bij overdracht naar Polen uit talrijke rapporten over de situatie van asielzoekers in dit land blijkt dat de asielzoeker het risico loopt onderworpen te worden aan een behandeling die verboden is door artikel 3 EVRM;

Dat verweerder onder deze omstandigheden verplicht is de verzoeker niet naar Polen te sturen";

De verzoekende partij voert ook de schending van artikel 8 van het EVRM aan

Artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoeker ; Zijn familiale leven speelt momenteel zich uitsluitend in België af. Een daadwerkelijke familiekeren in hoofde van verzoeker is duidelijk aanwezig in België welke een terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt ;

Verzoeker heeft ervoor gekozen om asiel aan te vragen in België; Hij verblijft bij zijn broer;

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden ;

Het artikel 8 van het Europese Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens beschermt immers het recht van het individu op eerbied voor zijn privéleven en familiaal leven. Uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie d.d. 19 September 1997 resulteert dat het artikel 8 van het EVRM rechtstreeks effect heeft in het Belgisch recht (Cass., 19 September 1977, nummer JC979J2). Het artikel 8 beschermt " het recht van elk menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven in vol respect van zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid" voor de ontwikkeling en ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid (L. Renchon, "La convention européenne et la régulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique", in la Miese en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'Homme, Ed. Jeune Barreau de Bxl, 1994, p. 368- 369). Het artikel 8 dekt tevens verschillende situaties en men kan "als normaalgesproken behorend tot het privéleven" beschouwen "alles wat de persoonlijke gezondheid betreft, de godsdienstige of morele overtuigingen, het affectieve en familiale leven, vriendschapsrelaties, en, onder bepaalde voorbehouden, het beroepsleven en het materiële leven" (Cohen-Jonathan, La Convention Européenne de droits de l'Homme, 1989, p. 368-369).

Artikel 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke of maatschappelijke realiteit. Artikel 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke of maatschappelijke realiteit. Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip "privé leven" zeer ruim wordt uitgelegd. Een en ander RvV X - Pagina 7 kadeert in het mimet opzet van EHRM om alle rechten vervat in artikel 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon. Artikel 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent het EHRM dat gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont

verdrag onverenigbaar kan zijn. Dat er gezien de individuele omstandigheden, aldus in hoofde van verzoekster sprake is van buitengewone omstandigheden ;

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvSt, THJS, nr. 24.651, 18 September 1984, R.W., 1984-1985, 946, LAMBRECHTS W. Geschillen van bestuur, 43) ;

Dat het middel bijgevolg ernstig is ;

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing ;”.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat een onmiddellijke terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat, zijnde Polen, in uitvoering van het Dublinakkoord van 27 juni 2023 zich opdringt, omdat verzoeker naliet om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om zich binnen een termijn van tien dagen naar Polen te begeven (bijlage 26quater betekend op 19 september 2023). Verweerder heeft hierbij ook uiteengezet waarom volgens hem geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aan de orde is. Deze motivering is op het eerste gezicht pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.4. In de mate dat verzoeker een inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing wordt het middel bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.5. In zoverre verzoeker betoogt dat hij bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar zijn land van herkomst moet allereerst worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel de overdracht beoogt van verzoeker aan Polen op grond van de Dublin III-verordening. Dit staat ook zeer duidelijk zo te lezen in deze beslissing. Er is in de actuele omstandigheden geen sprake van een verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst Turkije.

3.3.6. Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming toekomt aan Polen op grond van artikel 12, lid 2 van de Dublin III-verordening en gelet op het overnameakkoord met Polen van 27 juni 2023. De enkele gegevens dat verzoeker niet reeds om internationale bescherming verzocht in Polen en hij de procedure voor internationale bescherming liever in België doorloopt omwille van de aanwezigheid hier van zijn broer kunnen hierover niet anders doen oordelen.

3.3.7. Verzoeker kritiek komt er in wezen op neer dat hij van mening is dat zijn overdracht aan Polen in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM en in dit verband geen voldoende zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden.

3.3.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar het betrokken land te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen

waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een overdrachtsbesluit, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Zoals verweerder correct vaststelt in de bestreden beslissing, werd de beoordeling van artikel 3 van het EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat reeds gemaakt in het overdrachtsbesluit van 15 september 2023 en bracht verzoeker in dit verband geen werkelijke nieuwe elementen naar voor. Verzoeker betwist dit op zich niet.

In zoverre verzoeker er op wijst dat hij een beroep hangende heeft bij de Raad tegen het overdrachtsbesluit van 15 september 2023, moet verder worden opgemerkt dat dit beroep (tot nietigverklaring) op zich niet opschortend werkt, zodat het er niet aan in de weg staat dat verweerder – na te hebben vastgesteld dat verzoeker naliet vrijwillig uitvoering te geven aan dit besluit – overgaat tot een gedwongen overdracht van verzoeker aan Polen. Verzoeker had de mogelijkheid om tegen het overdrachtsbesluit ook een vordering tot (gewone) schorsing in te stellen, waarna hij via voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing kon vragen wanneer de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit imminent werd, maar er blijkt niet dat verzoeker deze procedurestappen heeft gezet. Uit de verdere bespreking blijkt in alle geval ook dat verzoeker er niet in slaagt te overtuigen dat verweerder verkeerd heeft besloten dat zijn overdracht aan Polen niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM en hierbij ook geen onzorgvuldig handelen van verweerder wordt aangetoond.

Een lezing van het eerdere overdrachtsbesluit van 15 september 2016 leert dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM waarbij verweerder tot de vaststelling kwam dat bij overdracht van verzoeker aan Polen dit artikel niet wordt geschonden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker. Hij steunde zich verder bij zijn beoordeling op het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde "Asylum Information Database", met laatste update in mei 2023 (hierna: het AIDA-rapport).

Verweerder zag in eerste instantie, rekening houdend met de vermeldingen in het meest recente AIDA-rapport, geen enkel element waaruit kan blijken dat verzoeker na overdracht aan Polen geen verzoek om internationale bescherming zou kunnen indienen in dit land. Evenmin zag hij redenen om aan te nemen dat de procedure voor internationale bescherming in Polen wordt gekenmerkt door structurele

tekortkomingen die maken dat verzoeker geen of onvoldoende garanties heeft op een adequate en grondige beoordeling van zijn verzoek in overeenstemming met de internationale en Europeesrechtelijke verplichtingen van Polen ter zake. Er is volgens verweerder ook toegang tot tolkdiensten, tot gratis juridische bijstand en tot ngo's in Polen.

Verweerder stelde in tweede instantie vast dat, overeenkomstig het meest recente AIDA-rapport, verzoekers om internationale bescherming in Polen recht hebben op materiële opvang vanaf het moment dat ze zich aanmelden bij een van de opvangcentra. Ze hebben de keuze tussen verblijven in een opvangcentrum of een grotere financiële tegemoetkoming en verblijven op de privémarkt. Volgens het AIDA-rapport waren er in 2021 geen meldingen van overbevolking in de Poolse opvangstructuren. Verweerder hield er rekening mee dat enkele praktische obstakels de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren, maar was van mening dat niet kan worden gesproken over structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen die maken dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Hij merkte nog op dat er in het AIDA-rapport weliswaar sprake van is dat de financiële tegemoetkoming voor verzoekers met private huisvesting ontoereikend is, maar benadrukte dat de voorziene bijstand in de opvangcentra wordt toegekend aan alle verzoekers. De omstandigheden in de opvangcentra kunnen verder variëren, maar – rekening houdend ook met enkele renovaties in 2022 – blijken volgens verweerder geen opvangomstandigheden waardoor verzoeker onmenselijke of vernederende behandelingen zou moeten vrezen na overdracht aan Polen.

Verzoeker wijst in zijn middel op het “*meest recente AIDA-rapport*”, waarna hij verwijst naar en citeert uit het AIDA-rapport bijgewerkt tot en met 2019 zoals verschenen in april 2020. In dit verband moet evenwel worden benadrukt dat verweerder in zijn overdrachtsbesluit van 15 september 2023 verwees naar het AIDA-rapport bijgewerkt tot en met 2022 zoals verschenen in mei 2023. Dit meest recente AIDA-rapport is ook opgenomen in het administratief dossier. Aldus moet worden vastgesteld dat verzoeker zich voor zijn kritiek steunt op landeninformatie waarvan hij niet aannemelijk maakt dat deze de actuele situatie in Polen nog accuraat weergeeft.

Wat betreft de aangehaalde problemen inzake toegang tot het Poolse grondgebied en tot de procedure voor internationale bescherming voor personen aan de Pools-Wit-Russische grens, merkt de Raad bovendien op dat verzoeker zich in een geheel andere situatie bevindt. Hij wordt immers overgedragen aan Polen overeenkomstig de Dublin III-verordening en werd hiervoor door België in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs. Hij kan dus legaal reizen naar Polen en er vervolgens een verzoek om internationale bescherming indienen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nog dat hij via de luchthaven van Warschau zal worden overgedragen aan de Poolse autoriteiten.

De Raad benadrukt dat verzoeker geen enkele poging doet om aan te tonen dat de in 2019 vastgestelde problemen met betrekking tot het persoonlijke interview en de toegang tot rechtsbijstand en gezondheidszorg, alsook de problemen die personen die internationale bescherming genieten kunnen ondervinden inzake toegang tot huisvesting en hoge kosten verbonden met het verkrijgen van een verblijfsvergunning, nog steeds werden vastgesteld in het meest recente AIDA-rapport.

In het overdrachtsbesluit van 15 september 2023 hield verweerder bovendien rekening met de in 2019 vastgestelde problemen tijdens het persoonlijke interview. Hij stelde evenwel vast dat de vastgestelde problemen met tolken niet structureel waren en het meest recente AIDA-rapport niet aangeeft dat de kwaliteit van de interviews inadequaats zou zijn of er op dit punt sprake is van systematische tekortkomingen. Nog haalde verweerder aan dat volgens dit rapport in 2022 geen problemen werden gerapporteerd met de beschikbaarheid van tolken. Ook ging verweerder in het overdrachtsbesluit van 15 september 2023 uitvoerig in op de mogelijkheid voor verzoekers om internationale bescherming in Polen tot het verkrijgen van kosteloze juridische en procedurele informatie in procedures in eerste aanleg en tot kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging in beroepsprocedures. Hij hield rekening met de vermelding van een onderfinanciering van ngo's die hiervoor instaan, maar oordeelde dat niet blijkt dat verzoekers systematisch juridische bijstand worden ontegd. Verzoeker laat na concreet in te gaan op deze beoordeling en deze te weerleggen.

In zoverre verzoeker van mening is dat de toegang tot gezondheidszorg problematisch is in Polen kan de Raad voor het overige volstaan met vast te stellen dat verzoeker verklaarde in goede gezondheid te zijn en niet blijkt dat hij gezondheidsproblemen heeft die medische zorg behoeven.

Inzake de problemen voor personen met internationale bescherming op het vlak van huisvesting en het verkrijgen van de verblijfstitel in Polen merkt de Raad nog op dat actueel niet vaststaat dat verzoeker in

aanmerking komt voor internationale bescherming en hij ook niet aantoonde dat op basis van de actuele landeninformatie elke persoon met internationale bescherming in Polen moet vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoeker voert daarnaast op zeer algemene wijze aan dat de Poolse rechtstaat onder druk staat en de Europese Commissie vier inbreukprocedures opstartte tegen Polen. Nog los van de vaststelling dat verzoeker dit betoog niet verder onderbouwt, toont hij met zijn betoog niet concreet aan dat de procedure voor internationale bescherming of de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming structurele tekortkomingen kennen en verzoekers er niet langer kunnen terugvallen op een grondig en adequaat onderzoek van hun verzoek overeenkomstig de internationale en Europeesrechtelijke standaarden of zij er actueel niet langer beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Verzoeker stelt ten slotte dat hij in geval van Polen zal worden onderworpen aan gevangenhouding, ‘terugduwen’, procedurefouten, geen of moeilijke toegang tot de arbeidsmarkt, gezondheidszorg en een (geschikte) woning, integratieproblemen en een klimaat van vreemdelingenhaat. Hij onderstreept de impact van de oorlog tussen Oekraïne en Rusland op het asielbeleid in Polen. In zoverre verzoeker hiermee wijst op problemen die niet reeds werden besproken, moet de Raad vaststellen dat hij nalaat zijn betoog te onderbouwen met een concreet begin van bewijs.

Verzoeker kan niet overtuigen dat verweerder geen grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de voorziene gevolgen van zijn overdracht aan Polen en van eventuele aanwijzingen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder stelde evenwel vast dat geen structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming blijken. Evenmin zag hij individuele elementen die er op kunnen wijzen dat verzoeker bij overdracht aan Polen dreigt te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verweerder hield hierbij rekening met relevante en actuele landeninformatie, met name het AIDA-rapport inzake Polen met een laatste update in mei 2023, en met verzoekers verklaringen. Verzoeker weerlegt de gedane beoordeling niet.

Een ernstig grief onder 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker betoogt dat hij internationale bescherming vroeg in België, omdat zijn broer hier legaal verblijft. Hij stelt samen te wonen met zijn broer in België.

In de bestreden beslissing wijst verweerder op de beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM zoals hij deze reeds doorvoerde in zijn overdrachtsbesluit van 15 september 2023. Hij stelt vast dat verzoeker ter zake geen nieuwe elementen naar voor brengt. In het overdrachtsbesluit van 15 september 2023 hield verweerder inderdaad reeds rekening met het gegeven dat verzoeker in België inwoont bij zijn broer die hier legaal verblijft. Verweerder stelde evenwel vast dat een broer geen gezinslid is in de zin van artikel 2, g) van de Dublin III-verordening. Hij voerde verder een concrete beoordeling door in het licht van artikel 8 van het EVRM, rekening houdend met de door verzoeker afgelegde verklaringen inzake zijn relatie met zijn broer. Op basis hiervan oordeelde verweerder dat er tussen verzoeker en zijn broer enkel sprake is van de normale affectieve banden tussen (meerderjarige) familieleden, maar niet blijkt dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Niets wees er volgens verweerder op dat verzoeker niet in staat is om een eigen leven te leiden zonder de nabijheid van zijn broer. De banden tussen verzoeker en zijn broer kunnen volgens verweerder worden verdergezet door de moderne communicatiemiddelen of buiten het Belgische grondgebied. In deze omstandigheden oordeelde verweerder dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM en bestond er volgens hem geen noodzaak om het verzoek om internationale bescherming alsnog in België te behandelen op grond van artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het andermaal opmerken dat hij inwoont bij zijn broer in België. Hiermee weerlegt hij de voormelde beoordeling niet en slaagt hij er niet in om aan te tonen dat verweerder op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat geen werkelijke afhankelijkheidsband met zijn broer of schending van artikel 8 van het EVRM blijkt. Alhoewel het samenwonen een indicatie kan zijn van een bijzondere band van afhankelijkheid, volstaat het louter samenwonen op zich in casu niet om te kunnen spreken van een bijzondere band van afhankelijkheid. Temeer nu dient te worden vastgesteld dat verzoeker pas recent zijn land van herkomst heeft verlaten terwijl hij verklaarde dat zijn broer dit land reeds verliet in 2003 en zij al die jaren wel contact hielden maar er geen sprake was van financiële of materiële ondersteuning.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.10. Gelet op de voorgaande bespreking, blijkt prima facie niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat hij hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dus op het eerste gezicht niet.

3.3.11. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. Verzoeker onderbouwt zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de hand van de hierboven reeds besproken grieven inzake de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een ernstig grief heeft in het licht van deze verdragsartikelen blijkt niet dat hij nog dienstig naar de schending van deze artikelen kan verwijzen ter onderbouwing van zijn standpunt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zal brengen. Ook aan deze cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.5. De Raad besluit dat niet is voldaan aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zodat de vordering dient te worden afgewezen.

4 Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

I. CORNELIS